

ת"פ 41957/09/16 - מדינת ישראל נגד סרגי שקודניק

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 41957-09-16 מדינת ישראל נ' שקודניק

בפני כב' השופטת רמה לאופר חסון, שופטת בכירה
המבקשת
מדינת ישראל
נגד
סרגי שקודניק
המשיב

החלטה

בפני בקשה לביטול כתב אישום מהטעמים הבאים שהעלה הסנגור:

- א. שיהוי קיצוני שחל בהגשת כתב האישום.
 - ב. מחמת פגם ופסול בכתב האישום שכן, לטענת הסנגור, כתב האישום אינו מפרט העובדה שבמהלך האירוע המפורט בכתב האישום הותקף הנאשם על ידי המתלונן ונגרמו לו חבלות.
 - ג. מחמת הגנה מן הצדק, בשל אכיפה בררנית, שכן, המתלונן נחקר באזהרה בחשד לתקיפת הנאשם ולמרות זאת, התיק נגדו נסגר והוא לא הועמד לדין.
 - ד. בשל הפרת זכות השימוע.
- נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות של התפרצות לבית מגורים, בהתאם לסעיף 406 (ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק") ועבירה של גניבה, בהתאם לסעיף 384 לחוק.
- כנטען בכתב האישום, בתאריך **04.12.2011** התפרץ הנאשם לדירה בקרית מוצקין וגנב מתוכה תכשיטים, כמפורט בכתב האישום וזאת עשה, שעה שהמתלונן לן בדירה.
- המתלונן התעורר משנתו למשמע רעשים בדירה והבחין בנאשם, אשר ניסה לחמוק מן הדירה.
- משטרה שהוזעקה למקום עצרה את הנאשם, כשהרכוש הגנוב מוסלק בכיסו.
- טען, כאמור, הסנגור, כי כתב האישום הוגש בשיהוי של כ- 5 שנים, ללא כל הסבר וללא כל סיבה מוצדקת ולטעמו, שיהוי ממשי וקיצוני זה, יש בכוחו להביא לביטול כתב האישום.
- המאשימה הגישה תגובתה בכתב לטענות הסנגוריה.

ציינה המאשימה בתגובתה, כי עם סיום איסוף הראיות בתיק, לרבות ראיות פורנזיות ולאחר שהתקבל אישור מסירה **חתום על ידי הנאשם** בדבר יידועו על הכוונה להגיש כתב אישום כנגדו, הוגש כתב האישום לראשונה נגד הנאשם בשנת **2013**, במסגרת ת"פ **13682-05-13**.

בתאריך 18.11.2014 ולאחר שהנאשם לא התייצב לדיוני בית המשפט- בוטל כתב אישום נשוא ת"פ 13682-05-13 לאיתור הנאשם.

בתאריך 18.05.2015, לאחר שאותר הנאשם, הוגש כתב האישום כנגדו **בשנית- בת"פ 67935-12-14**.

הנאשם לא התייצב, גם הפעם, לדיוני בית המשפט וגם כתב אישום זה בוטל לצורך איתור הנאשם.

בתאריך 18.09.2016, לאחר שהנאשם הוכרז כדרוש חקירה, נעצר הנאשם והוגש כנגדו כתב האישום הנוכחי, נשוא הבקשה שבפני.

טען הסנגור בתשובתו לתגובת המאשימה, כי המאשימה לא פרטה בתגובתה הפעולות והמאמצים שנעשו על מנת לנסות ולאחר את הנאשם ולמעשה, לא נעשו מאמצים סבירים לאיתור הנאשם ולהבאתו לדיון.

בעניין זה אומר, כי המאשימה פירטה שורת פעולות שנעשו על ידה לאיתור הנאשם, פעולות אשר אף נשאו פרי שכן, הנאשם אותר, אך שוב ושוב לא התייצב לדיונים, דבר שהביא לביטול כתבי האישום שהוגשו כנגדו.

אשר לטענת השיהוי, אין חולק, כי במקרים חריגים, יכול שיהיו משמעותי להביא לביטול כתב האישום וזאת, במסגרת טענת הגנה מן הצדק.

ואולם, במקרה זה על בית המשפט להשתכנע כי חלוף הזמן הרב, פגע באופן משמעותי ביכולתו של הנאשם להתגונן מפני האישום.

ראה לעניין זה הנאמר:

בע"פ 6922/08 פלוני נ' מדינת ישראל:

"מקובלת עליי מסקנת בית המשפט קמא כי ביטוי של השיהוי הכבד בהגשת כתב האישום צריך לבוא בגזירת העונש. אשוב ואבהיר: איני שוללת את האפשרות כי תהיינה נסיבות בהן שיהוי כבד בהגשת כתב האישום, אשר גרם נזק ממשי ומהותי ליכולתו של נאשם להתגונן, תבאנה לביטול כתב האישום. ואולם, עניין זה מחייב בדיקה בכל מקרה לנסיבותיו, אשר תביא בחשבון את מהות העניין, את סיבת השיהוי ומשכו ואת טיב הנזק שנגרם לנאשם. אין להפוך את ההגנה מן הצדק למכשיר לקיצור תקופת ההתיישנות הקבועה בחוק ויש להקפיד על כך שתיוותר מכשיר להגשמת עקרונות של הגינות וצדק".

הנאשם לא טען לקושי כלשהו שיגרם לו בניהול ההליך כתוצאה מן השיהוי.

כן לא נטען, כי יתקשה הוא לאתר עדים או שזיכרונם של העדים לא יאפשר להגיע לחקר האמת ולהכרעות עובדתיות נדרשות וכיוצא בזה.

כל שנטען הוא, לעיניו דין הנובע מעצם שפיטת אדם שנים רבות לאחר התרחשות האירוע.

טענה זו, בנסיבות, תילקח בחשבון לעניין העונש, אם וכאשר יורשע הנאשם בדינו.

לפיכך, אני דוחה טענת ב"כ הנאשם, כי בנסיבות יש לבטל כתב האישום מחמת השיהוי בהגשתו.

אשר לשימוע:

הנאשם לא טען דבר ביחס לפגיעה ראייתית אפשרית בשל העדר קיום שימוע, הנאשם לא הציג בפני בית המשפט אסמכתא ו/או כל בקשה אחרת להימנע מהגשת כתב האישום כנגדו ולמרות שהמאשימה פנתה לנאשם בהודעת יידוע אותה קבל, בחר הוא שלא לנצל זכותו להליך השימוע, משיקוליו הוא ועל כך אין לו להלין אלא על עצמו.

לאור כל האמור, אני דוחה טענתו של הנאשם לביטול כתב האישום משום שלא נערך לו שימוע טרם הגשת כתב האישום.

אשר לטענה לביטול כתב אישום מחמת פגם/פסול בכתב האישום:

משהחליט תובע על הכנת כתב אישום עליו לנסחו באופן ברור.

על פי סעיף 85(4) לחסד"פ, נדרשת התביעה לכלול בכתב האישום את תיאור העובדות המהוות את העבירה ועל ידי כך לאפשר לבית המשפט לקבל תמונה על האירוע נשוא כתב האישום ולאפשר לנאשם בדרך זו להכין הגנתו.

בחלקו השני של כתב האישום על התובע לציין סעיף או סעיפי האישום שהוא מייחס לנאשם.

ראה לעניין זה הנאמר:

בע"פ 71724/05 (מחוזי תל-אביב) מדינת ישראל נ' בלאי, [פורסם בנבו], תק-מח 2004(4) 6709.

היקפו של "סיפור המעשה" נתון לשיקול דעתו של מנסח כתב האישום, דהיינו, המאשימה.

ראה לעניין זה הנאמר:

י' קדמי **על סדר הדין בפלילים** חלק שני: הליכים שלאחר כתב אישום א, 915 (מהדורה מעודכנת, תשס"ט-2009).

מעיון בכתב האישום שבפני עולה, כי הוא מפורט דיו על מנת לאפשר לנאשם לנסות ולהפריך את המיוחס לו ואין לומר, כי יכולתו של הנאשם להתגונן קופחה, משום שלא אוזכר עניין תקיפתו הנטענת על ידי המתלונן.

לפיכך, אני דוחה הטענה בדבר פגם או פסול בכתב האישום.

אשר לטענה בדבר אכיפה בררנית:

טענה זו מתבססת על טענות עובדתיות, שחלקן טענות הוכחה.

לפיכך, לא ניתן להכריע בטענה זו, בשלב זה אלא, לאחר שמיעת הראיות.

לפיכך, תינתן החלטתי בטענה זו, אם הסניגור עדיין יעמוד עליה, לאחר שמיעת הראיות ובמסגרת הכרעת הדין.

סוף דבר, הנני דוחה הבקשה לביטול כתב האישום, על כל טעמיה.

הנני קובעת התיק להקראה לתאריך 23.11.17 שעה 10:30.

מזכירות בימ"ש תשלח העתק מהחלטתי זו לצדדים וכן תזמנם לתאריך שקבעתי.

ניתנה היום, כ"ו תשרי תשע"ח, 16 אוקטובר 2017, בהעדר הצדדים.